

“Fra vuggestue til børnehave”

Barnets navn: Barn, 2,11 år

Skrevet af: Pædagog B

Dato: December 2022

Læringshistorie – Alsidig personlig udvikling – Vuggestuen

Læreplanstema og mål

Alsidig personlig udvikling

Historien

Barn1 er næsten 3 år og skal snart i børnehave. Vi har haft en forventning om, at han får en nem indkøring, da han ofte bliver afleveret derovre om morgenen sammen med sin storebror. Han er helt klar til at rykke over til “de store” og er begyndt at kede sig lidt i vuggestuen.

Vi begynder, som en del af indkøringen, at følge barn over i børnehaven lige efter formiddagsmaden, og han har allerede haft mange gode stunder derovre. Pludselig vil Barn1 ikke derover. Han bliver ked af det og vil følges derover af sin primære pædagog, som han er meget knyttet til. Hun følger ham derover og han vil ikke have at hun går. Han bliver utryg omkring hele situationen og hvad fremtiden vil bringe. Det går samtidig op for ham, at han ikke skal gå på samme stue som sin storebror. Derfor forsøger han at klamre sig til vuggestuen, da det er det, han kender og der, han er tryk. Da det er planen, at indkøringen skal foregå på en måde, så han udelukkende får gode oplevelser i børnehaven, må primærpædagogen blive hos ham for derefter at tage ham med retur i vuggestuen hurtigt derefter, da han ellers bliver ulykkelig.

Dette fortsætter over nogle gange og det er tydeligt, at vi er nødt til at finde på alternative løsninger til problematikken omkring Barn1s indkøring. Nogle af løsningerne fungerer og andre gør ikke.

Vuggestuens primærpædagog drøfter i samråd med sine kollegaer, hvad der ville være klogt at gøre og kommer frem til, at det vil give bedst mening, hvis han om formiddagen afleveres i børnehaven af en af de andre stuers pædagoger, som han kender rigtig godt, men ikke er helt så tæt knyttet til.

Hun kommer formiddagen efter ind på Barn1s stue og siger til ham: “Barn1, jeg vil gerne følge dig over i børnehaven”. Barn1 nægter og er allerede ved at blive ked af det. Han har en sjov leg, hvor han har taget primærpædagogens (pp), badesandaler på og hygger sig med at gå rundt i dem til stor jubel i børnegruppen omkring ham. Hun forsøger igen på en anerkendende måde at lokke ham. Han nægter fortsat. Pædagog2 går på knæ foran ham, taler helt roligt og siger: “Barn1...jeg kan se, du øver dig i at gå rundt i s badesandaler. Måske, vi kan lave en aftale med pp om, at du låner badesandalerne over i børnehaven?”. PP synes, det er en super god idé, og spørger ham, om han mener, at han kan gå i dem helt over til børnehaven. Han tænker sig godt om og indvilliger til sidst. De går sammen i børnehaven og han bliver afleveret trygt og godt.

Næste dag, kommer samme pædagog2 over og henter ham igen. Han afslår først, men da han igen får lov at låne badesandalerne, går han hurtigt med og har en rigtig hyggelig formiddag i børnehaven. Faktisk vil han slet ikke med retur til vuggestuen og beder selv om at få lov til at spise i børnehaven.

Hvad skete der her? Hvilken læring fandt sted? Hvad gjorde læring mulig?	Hvad kunne det næste være?
<p>Det er pludselig gået op for Barn1, at han skal væk fra vuggestuen. Han er helt klar til skiftet, men bliver alligevel utryg, da han måske ikke ved, hvad der venter ham. Derfor forsøger han at klamre sig til de faste og kendte rammer.</p> <p>Pædagogerne formåede at lokke ham ud af sin komfortzone, han fik indtrykket af, at han selv var en del af løsningen og til sidst fandt han tryghed i situationen. De greb fat i det, han i dette øjeblik var optaget af og så derfor muligheden i at bruge dette som fælles opmærksomhed til at skubbe ham ud af sin komfortzone.</p> <p>Han blev mødt med anerkendelse, han fik medbestemmelse og på den måde udviklede han sit handlemønster, hvilket i sidste ende styrkede hans selvtillid.</p>	<p>Vi forsøger samme fremgangsmåde og på sigt, vil Barn1 være tryk nok til at gå over på sin nye stue uden at det skal foregå i pædagogens badesandaler og at han skal lokkes.</p>